

Kondor Katalin: A zseni az zseni

2024 április 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Mai életünket elnézve, talán senki sem vitatkozna Jung azon véleményével, miszerint az emberre nézve a legnagyobb veszélyt maga az ember jelenti

F? foglalkozásomat ?ztem itthon a minap, azaz a kidobálást. Valami kéjes örömet érzek, amikor sikerül (na nem

mindig könnyen) megszabadulnom néhány olyan relikviától, legyen az ruha, dísztárgy, használati eszköz stb., ami már csak foglalja a helyet, de valójában nincs szerepe. Így leltem rá egyik naplófélémre, melybe már rég nem írok semmit, s amúgy is meggy?z?désem volt, hogy az a kevés, ami benne van, a kutyát sem érdekli. Kidobás el?tt azért mégis belenéztem, s amire rábukkantam, az az írás negyedik gimnazista koromban keletkezett. Nyomban fel is idézte bennem azokat az id?ket, amikor az osztályunk lánycsapata éppen Gustav Jung-rajongó volt. Mindig rajongtunk valamiért vagy valakiért, ez serdül?kori betegség. Mindez a hatvanas években történt, Debrecenben, amikor a híres-neves svájci pszichológus, Gustav Jung nevével és munkásságával megismertetett bennünket az egyik tanárunk. Na, nem a kötelez? órák alatt, hanem amúgy, „maszekba”. Ilyen tanáraink is voltak nekünk, nem is gy?zünk eléggé hálásak lenni, holtuk után is sokat emlegetve ?ket. Talán mondanom sem kell, hogy akkoriban nekünk, pszichológiát nem ismer?, de érzékeny lelk? kamaszoknak mennyi érdekességet ajándékozott a lélektan megismeréséhez a jungi gondolatvilág. Hiszen gyermekkori szorongásokról, furcsa álmokról s azok eredetér?l, valamint serdül?kori bánatokról, a szül?kkel kialakított kapcsolatról tudtunk meg és hallhattunk olyan gondolatokat, amelyeket addig sosem. Ráadásul még az is fokozta érdekl?désünket Jung iránt, hogy megtudtuk, a mélylélektan mellett még az ufók meg a repül? csészealjak is érdekelték. Így aztán már csak emiatt is roppant mód örültünk a vele kapcsolatos „különóráknak”. Jung amúgy 1961-ben távozott az él?k sorából, így ez nem volt számunkra olyan beláthatatlan távolság t?lünk, mint mondjuk egy ókori tudós évszázadokkal korábbi lénye és munkássága.

Múltak az id?k, s a Junghoz kapcsolódó óráknak, beszélgetéseknek elmúlt az ideje, hiszen szétszéledtünk, messze már a gimnázium, mindenki ment a maga útján. A kis naplófélémet kidobáltam, ám nem oly rég utánanéztem, hatalmas könyvtáramban megtalálok-e valamit Jungtól. Találtam persze, olyan írásokat is, amelyeket még nem olvastam el. Ám a híres-neves pszichológus, a mélylélektani iskola megalapítója holtában sem nyugodott. Nem engedett el. S egy olyan gondolatsort kaptam „t?le”, amely vélhet?en holtig elkísér, s amely a mának is szól. Nos, megtalált könyvecskéjében egyebek közt Jung így ír: „a lélektan az a tudomány, amely a legfontosabb számunkra, hiszen egyre nyilvánvalóbb, hogy nem az éhínség, nem is a földrengés, nem a mikrobák s nem is a rák, hanem az ember jelenti az emberre nézve a legnagyobb veszélyt, mégpedig azért, mert nem rendelkezik kell? védelemmel azok ellen a pszichés járványok ellen, amelyek a legnagyobb természeti katasztrófáknál is sokkal pusztítóbbak. Épp ezért messzemen?en kívánatos lenne a pszichológiai ismeretek olyan fokú elterjedése, hogy az emberek megértsék, merr?l fenyegeti ?ket a legnagyobb veszély.”

Nos, a mai életünket elnézve, talán senki sem vitatkozna Jung azon véleményével, miszerint az emberre nézve a legnagyobb veszélyt maga az ember jelenti. Jó ideje már mást sem látunk, csak azt, hogy embernek ember a farkasa, s hogy nincs béke, s amit a Föld nev? bolygón tönkre lehet tenni, azt az ember tönkre is teszi.

S hogy mi a tanulsága ennek a kis történetnek? Semmi különös, csak annyi, hogy a zseni az zseni, s jó volna megérteni, felfogni, megfogadni, amit mond. No és még egy! Nem biztos, hogy mindig érdemes kidobnunk az ifjúkori tárgyainkat, emlékeinket. Jung m?veit pedig végképp nem.

Kondor Katalin

A szerz? újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló